

נזר הפרשה

יוצא לאור ע"י ביהמ"ד נזר גדליהו - ברוקלין נ.י.

גליון תי"ט - פרשת בהעלותך תשפ"ה

אמונה הכח נגד היצר הרע וכח הדמיון

על זה נאמר גם כי אלך בנִיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי' (וע"ע מקץ תרל"ח) [ועי' שפת אמת (כיתצאתרל"ד ד"האמור) 'כי היצרים שבאדם אין להם יסוד קבוע, והיצר הרע בדמיונות הוא מבלבל האדם, ויצר מלשון ציור ודמיון, עי"ש בדב"ה ק]. ומה הכח של דמיון פחו עליו יצרו, כי כח היצר בא מן כח המדמה שיש באדם. והרבי הפני מנחם זי"ע אמר שמבואר כן מלשון הגמרא (סוכה נב.) 'לעתידי לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה', שהגמרא כאן מגדירה לנו מהו היצר הרע באמת, שאין לו מציאות וממשות, כי כל כחו ותקפו אינו אלא בדמיון - 'נדמה להם' (עי' פני מנחם שבועות עמ' מב, אוצר דרשות ומאמרים ח"א עמ' קטו). והרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע אמר שהיצר הרע יכול לפתות גם סגי נהור, ע"י כח המדמה שלו.

והכח נגד הדמיונות הוא של היצר הרע הוא הכרת האמת, והרי הקב"ה הורה לנו מהו הכח כנגד היצר הרע - התורה הק', וכאמרם ז"ל (קידושין ל. ב) 'הקדוש ברוך הוא אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תכלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו, ואם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, כי התורה הוא 'תורת אמת', ופירש השפת

אחריו, ואינו משכיל לראות את האמת שכל פיתוי היצר אינם אלא שקרים והבלים.

והדברים מבוארים בדברי השפת אמת (בא, תרל"ח) 'יצריך כל אדם לידע זאת, שגם כח היצר הרע וסטרא אחרא, הוא רק מה שניתן לו כח בגזירת המלך, כמוש כתוב (בראשית ב, ז) 'וייצר - ב' יצרים (ברכות סא, א), פירוש שהקב"ה יצר אדם באופן זה שיהיה נמצא דמיון שקר וכזב בעולם, כי 'יצר' הוא צורה ודמיון, שאינו דברים של אמת, רק דמיון כזב. וכשיודע האדם זאת, מתחזק נגדו בנקל יותר'. נמצא כי הידיעה שהוא דמיון הוא הכח נגד היצר הרע.

ענין זה שהיצר הרי הוא דמיון, הוא גמרא מפורשת, הגמרא (נדרים ט, ב) מביא ענין הנזיר שבא מן הדרום, שאמר 'רועה הייתי לאבא בעירי הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבכואה שלי ופחו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם', כח היצר הרע בא מן הבכואה שלו, בבואה אינה מציאות רק כח הדמיון, שהוא כל הכח של היצר הרע - וכלשון השפת אמת (שלת, תרל"ח) 'כי כל כח הסט"א הוא רק דמיון כמו הצל שאין בו ממש', וכן כתב (מקץ, תרל"ה) 'כי אין להרע קיום בעולם, כי השי"ת נותן רק טוב, שלפי קבלת המקבלים נמשך צל רע, כמו הצל שבא ממעשה האדם ותנועותיו, ונקרא צלמות. ומי שדבוק רק בנקודה של אמת,

בעת מעמד הר סיני בקבלת התורה זכינו לאמונה, שהרי שמענו מפי הגבורה אנכי ולא יהיה לך - שהם יסודות האמונה, ומשם זכו ל'שמע ישראל' כמו שאמרו חכז"ל, ובכל שנה ושנה ביום טוב שבועות שחוזרים האורות של מתן תורה, ומתחזקים באמונה, ובשלימות האמונה זה מדת הבטחון. וזה עבודתנו בימים שלאחר שבועות - לחזק האמונה שהשגנו בימי החג.

האבני נזר מביא בתשובה (אה"ע סי' רלב סק"י) ששמע מהרה"ק הרבי מקאצק זי"ע שכל היצר הרע וכל כחו אינו אלא דמיון. והמכוון הוא, כי היצר הרע מציע מציע לאדם העולם הזה וכל מנעמיו - דברים שבאמת אין בהם ממש וכולם אינם אלא דמיון, רק בעולם השקר שאנו נמצאים בו נראים כמציאות וכאילו יש בהם ממשות, השקר שהוא דבר שאינו קיים נדמה לנו יש לו קיום, ולכל פיתוי עולם הזה והנאות השגמיים יש חן של שקר הגורם להאדם להיות נמשך אחריו. וכמו שמביא בספר שופרא דיעקב (פר' חיי שרה) בשם צדיקים זי"ע [ובהערות שם ציינו שכן הובא בשם הבעל שם טוב הק' זי"ע] על הפסוק (משלי לא, ל) 'שקר חן והבל היופי', שבעוקבתא דמשיחא יהיה לשקר חן ולהבל יופי, 'שקר החן' - שיהיה חן לשקר, 'והבל היופי' - שיהיה יופי להבל, כי יש חן של אמת וחן של שקר ועל ידי החן של שקר האדם נמשך

אמת כי תורת אמת הכוונה שהתורה מלמדת ומורה לנו את האמת, וכמו שכתב (ויצא, תרס"ב) 'שהטבע יוכל להסתיר האמת וחיות הפנימיות בעלמא דשיקרא. אך על ידי התורה זוכין אל האמת. ולכן נקראת תורת אמת, כמו תורת חטאת תורת העולה - שמלמדת דיני העולה, כמו כן תורת אמת - שהתורה מלמדת דרך האמת, וכל ההוגה בתורה בא אל האמת והוסר לב האבן ממנו'. נמצא שהתורה מלמדת להוגה בה את האמת שלא להיות נמשך אחר השקר דהאי עלמא.

והנה כח הדמיון מבואר היטב בדברי המסילת ישרים (פרק ג) שמבאר שם למה היצר נדמה ללילה ולחושך, ומבאר כי בחושך יכול האדם לבוא לידי כך 'שיטעה אותו עד שיראה עמוד כאילו הוא אדם, ואדם כאילו הוא עמוד', היינו כי זה כח היצר שמסמא את עיני האדם לראות מה שאינו אלא דברים של דמיון, שמדמה שרואה דברים אחרים, וזה כח הדמיון הנעשה ע"י החושך.

ובעצם מצינו עוד, ששורש כל החטאים הוא כח הדמיון, שהרי שליטת היצר הרע להוריד כלל ישראל ממצבם הנעלה בשעת מתן תורה, שהיו מעוטרים בכתרים של נעשה ונשמע, היה על ידי כח הדמיון שמטתו של משה רבנו פורח באויר, וזה הוא כח הדמיון שיכול היצר לצייר אצל האדם דבר שאינו כדי להביאו לידי מכשול, וזה כל כוחו - המציאות של דמיון ושקר שבזה מטעה את האדם.

וראה גם דברי הבית הלוי (בראשית ב, ב) שכתב 'הנה כל תשוקת וחמדת עוה"ז כשיתבונן האדם בהם המה רק בחינת דמיון כוזב לחוד'. ומאריך שם בענין הדמיון של היצירה, ומסיים דבריו 'ולפי מה שנתבאר דכל התשוקה של אדם לעניני עוה"ז הוא לדבר שאינו כמציאות כלל, רק הוא בדעתו טועה בו וסוכר שיש באותו דבר זה ההנאה שהוא רוצה בו, אבל בתורה ומצוה הוא

ההיפך, שכל מה שמשתוקק להם הוא לדבר אמיתי, ועוד יש בהם יותר מכפי מה שמשער התענוג ברצונו, וזהו שאמר הכתוב (משלי ת, כא) להנחיל אוהבי יש, דהעולם הזה לא מקרי יש רק אין, ורק התענוג של התורה נקרא יש'.

והרה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע בספרו **מחשבות חרוץ** (אות ג) 'והאמונה הוא יסוד גדול להציל האדם מדמיונות של תוהו ומחשבות הבל שרוב בני אדם שקועים בהם, כל אחד כפי שקיעתו באיזה תאוה וחמדה מחמודות העולם הזה כל מחשבותיו שקועים באותו דבר, איך יגיע לה ואיך יהנה מזה וכיוצא בהרהורי הבל שלבבות רוב בני אדם מלאים מהם ומבלבלים אותו גם בשעת עבודה לה' יתברך בתורה ותפילה ומעשה המצוות, והרבה השתדלות ובקשת רחמים צריך להנצל מזה, והעיקר הוא להתחזק באמונה דאין שום דבר במקרה והזדמנות רק הכל מה' יתברך, ובוזה יבוטלו רוב המחשבות של השתדלות להשיג איזה דבר הנצרך לו, אחר שיאמין באמת שכל השתדלות לא יוסיף ולא יגרע מן הנגזר מן השמים כלום, וכל שכן שהמחשבה בזה לא תועיל לו כלום, ועוד יוסיף להתאמץ באמונה פשוטה דמלא כל הארץ כבודו ואין עוד מלבדו, ושה' יתברך עומד עליו וצופה על כל מחשבותיו, ואפילו הרהור קל אין נעלם, ויעמיק באמונה זו כפי כוחו, עד שיפול על ידי זה פחד ה' יתברך ובושתו ממנו ככתוב בהג"ה דריש שולחן ערוך אורח חיים. עי"ש כל דבריו הק'.

והנה הלילה הוא מיוחד לשליטת כח הדמיון, החושך והסמיות העינים גורם כח הדמיון, ואז יש ליצר שליטה ביתר שאת, והכח נגדו הוא דייקא ע"י ריבוי האמונה, אמת ואמונה ערבית, ואמונתך בלילות, כי האמונה הוא הכח להתגבר על הכח הדמיון, וכדברי המחשבות חרוץ. ולכן עבודת הלילה הוא שינה, כאשר יתבאר כי פנימיות העבודה של שינה הוא פעולה של אמונה

ובטחון בהקב"ה, ולכן לילה עולה בגימטריא בטחון.

בספח"ק אור יצחק להרה"ק רבי יצחק **מרדאווייל זי"ע** (פר' ויצא) מבאר כי ענין שינה הוא אמונה בה', שמפקיד נשמתו ומאמין בהקב"ה ליתן לו את ה'חיות' לפקדון בלילה. האדם אומר בפה מלא 'בידך אפקיד רוחי', הנני נותן להקב"ה החיים שלי, הרוח חיים שבתוכי, לפקדון ביד הקב"ה, הרי שהשינה הוא פעולה של אמונה ובטחון בה'. זה הפעולה של שינה הוא השמירה מהדמיונות ששולטים בלילה, מהחלומות שוא ידברו, כאשר עוסק באמונה ובטחון כזו.

אך צריכים להתבונן, האם באמת אנו מפקידים הרוח חיים ביד הקב"ה, האם האדם מתבונן שנותן להקב"ה פקדון, ומאמין ובוטח בו יתברך בזה, שרק אז השינה הוא פעולה של בטחון, אבל בלא התבוננות אין בשינה פעולה של בטחון כלל. ויש לאדם כור המבחן האם באמת הוא מאמין בזה שנותן להקב"ה פקדון, באיזה כוונה הוא אומר 'מודה אני' בכוקה, האם הוא מלא שמחה והודאה להשי"ת שהחזיר בו נשמתו, או שאינו אלא אמירה בעלמא, כי חסר לו האמונה או ההתבוננות שהקב"ה החזיר לו את החיים שלו, ויש לו להיות מלא שמחה והודאה. וזה הוא עבודת השינה המוציא האדם מהדמיונות של שינה, ה'רבה אמונתך' שיש להאדם ע"י השינה.

אבל יושב בטל כישן דמו, כי על ידי שיושב בטל נתוסף באדם דמיונות שוא כמו בעת השינה, ואין לו אמונה ובטחון לשמור עליו שלא להיות הדמיון שולט עליו להפילו ביד כל השקרא דהאי עלמא, ולכן הסכנה של יושב בטל, וכל שכן היושב בטל בלילה, שאז הוא זמן שליטת כוחות החושך והלילה, שהם כח הדמיון, ואזי הסכנה של יושב בטל הוא הרבה יותר, והוא כישן בלי המעלות של שינה [ועי' בספר אור יצחק שם שמדייק שהוא רק כ"ף הדמיון לשינה].

הרמב"ן כתב בהוספות (על מנין מצות לא תעשה) 'המצוה הב' שנמנענו שלא נשכח מעמד הר סיני ולא נסיר אותו מדעתנו אבל יהיה עינינו ולבנו שם כל הימים', מעמד בר סיני יסוד האמונה של כלל ישראל כתב הרמב"ן הלשון שיהיו עינינו ולבנו שם כל הימים, ואיננו מליצה, רק הוא היפך הגלות של נסתמו עיניהם ולבם ישראל, ע"י העין והלב הזוכרים מעמד הר סיני נפתחים העינים והלבבות לראות האמת. ויש לומר יותר כי ע"י האמונה זוכים להיות מתגברים על היצר ונותן לנו הכח שלא נתור אחר עינינו ולבנו, לקיים 'ולא תתורו אחרי לבבכם

ואחרי עיניכם', ע"י שענינו ולבנו יהי' במעמד הר סיני כל הימים. ונסיים בדברי השפת אמת בפרשת ואתחנן (תרנ"ג), שמדבריו הק' אנו רואים כי תכלית זכירת מעמד הר סיני הוא לראות כי כל הטבע הוא רק הסתה ולגלות האמת שהוא הנקודה של אלוקות בכל דבר, ועוד מבואר כי בעת קריאת שמע אנו מעוררים מעמד הר סיני. ואלו הם דבה"ק, 'והנה בקבלת התורה בהר סיני אז נודענו הנפשות, וכתוב (שה"ש ה, ו) 'נפשי יצאה בדברו', ואז היה להם אהבה אמיתית בעצם אל השי"ת. וזה שאמרו (דב"ר ב, לא) שזכו לקריאת שמע

בקבלת התורה. ועל זה אומרים בכל יום קריאת שמע, והיא היא זכירת מתן תורה, כמ"ש (דברים ה, ט) פן תשכח בו' הדברים אשר ראו עיניך. דכתיב (דברים, כא) היום הזה ראינו בו' ידבר אלקים את האדם וחי בו', פירוש, כי נגלה להם הנהגה פנימיות שהקב"ה מחיה ומנהיג הכל, והטבע הוא רק הסתה והעלם החיות הפנימי. ובאמת כל רצון הקב"ה במתן תורה היה שיכירו בני ישראל זו ההנהגה הפנימיות, לכן אמר (שם כה-כו) הטיבו בו' אשר דברו מי יתן בו' כל הימים, ונשאר להם מצות קריאת שמע לזכור זה הפנימיות בכל יום ויום, ועי"ז זוכין לאהבת ה'.

הדלקת נרות שבת בערב שבת קודש פרשת בהעלותך

ידוע **מספח"ק** כי בקריאת פרשת השבוע מתעוררים הענינים הכתובים בפרשה, והאדם צריך לחיות עם הפרשה [מקור הענין הוא בדברי השל"ה הק' במס' פסחים (אות ט) בענין קריאת נשיאים, שכתב 'ובקריאת הפרשה מעורר קדושת היום', ומשם מצינו בספרי חסידות ענין זה נפוץ כי קריאת הפרשה מעורר הענין הכתוב בו].

בפרשה זו אנו קורין הציווי לאהרן הכהן להדליק הנרות במנורה, חז"ל אומרים שהקב"ה הבטיח לאהרן הכהן שהכח שלו נשאר לתמיד, בשעה שאהרן הכהן הדליק את המנורה כתוב **בספח"ק** הדליק אז את אור הגנוז, האור מששת ימי בראשית שנגנו, ואהרן הדליקו בשעת הדלקת המנורה, וכלשונו של **השפת אמת** (תרס"ג) 'המנורה רומז לתורה אור, והוא חיי עולם שהוא מאור הגנוז המאיר מסוף

העולם ועד סופו', והקב"ה אמר לו שלך קיימת לעולם.

והנה ידוע שגר חנוכה יש לו שייכות לנרות של אהרן, אבל בחז"ל כתבו את זה גם על נר שבת, שכל פעם שמדליקין את הנרות יש לו שייכות לנרות של אהרן, ובמיוחד בערב שבת פרשת בהעלותך בעת הדלקת הנרות נתעורר כח גדול להדליק נר של אהרן הכהן ולהפיץ אור הגנוז. ומבואר **בבני יששכר** (מאמר השבתות מאמר ו') כי בנרות שבת יש הארה מאור הגנוז, ובלשונו 'כי נר שבת הוא הארה מן אור הגנוז, וירא אלקים את האור כי טוב, על כן נקרא הדלקת הנרות במקרא בלשון הטבה, בהטיבו את הנרות, על כן מרביתנו הקודמים היו מדקדקים להדליק ל"ו נרות נגד ל"ו שעות ששימש אור הגנוז לאדם הראשון קודם שנגנו'.

וראה מה שכתב **השפת אמת** (בראשית, תרמ"ח) 'וגם בכלל העולם מתגלה בשבת

קודש הפנימיות, דכתיב (בראשית א, ד) ויהי אור בו', ודרשו חז"ל (חגיגה יב, א) שנגנו לצדיקים, ומאמר 'יהי אור' הוא בכל פרט, שיש לכל מעשה בראשית חלק בזה האור, רק שנגנו. ובשבת מתגלה ממנו, ובימי המעשה הוא בחי' אספקלריא דלא נהרא, ובשבת אספקלריא המאירה. ולכן **הדלקת נר בשבת מצוה** (שבת כה, ב), **לרמוז על התגלות האור בשבת קודש**, ובני ישראל שמצפים לאור הגנוז, ומרגישים בחשבת עולם הזה, בענין שנאמר (מכה ז, ח) **כי אשב בחושך ה' אור לי**, שמגלה לנו השי" בשבת קודש מעין אור עולם הבא'.

אין לנו השגה מה זה אור הגנוז, ונעתיק לשונו של הרה"ק **מפיאסעצנא זי"ע** הי"ד בספרו דרך המלך (שבועות יום א) 'לכן כל איש ישראלי צריך בכל יום לחזר אחר אורו של משיח אשר בו, האם כבר מצאתי וגיליתי היום את אור המשיח אשר

כי, כי המשכן רק נגנו, כלומר המשכן אשר ה' אמר 'ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד' לא נתבטל, רק נגנו, וצריכים לגלות את האור הגנוז - הגנוז בקרבנו, ... אמרו חז"ל גנוז לצדיקים לעתיד לבא, הצדיקים יודעים שנגנו מהם ולכן משתדלים לגלותו, אבל אנשים גרועי ערך אינם יודעים שנגנו מהם, כי להם חסר רק לחם ותפוחי אדמה לבד ולא יותר, עי"ש כל דבריו הנפלאים.

בכל יהודי יש אור נפלא, נשמה שהוא חלק אלקי ממעל, שזה האור יש בו כח להאיר אפילו במקומות החשוכים ביותר. אצל הרבה יהודים האור הזה הוא גנוז, ואינם מכירים שיש בתוכם איזה אור גנוז, יש הרבה ילדים שגולדו אצל הורים יראים ושלמים, אבל האור אצלם גנוז ולא רואים את זה עליהם, בעת הדלקת הנרות יכולים להדליק זה האור הגנוז, ולהדליקו שיאיר את החושך אצל האדם, ויאיר את דרכו. ובערב שבת קודש פרשת בהעלותך הבעל"ט, שייך זה העבודה ביותר.

רש"י אומר שאהרן הכהן מטיב את הנרות, דהיינו שהסיר את כל הלכלוך כדי שידלוק יפה, וזה הכח של אהרן הכהן ע"ה, להסיר הדברים שמונעים את הנר ה' נשמת אדם להאיר, והיינו מטיב את הנרות. ובלשונו הק' של הרבי הבית ישראל זי"ע (תשכ"ב) 'זה ענין בהעלתך את הנרות, בני ישראל טובים הם, רק היצר והטירוד מטריה, ואם יש מי שמעלה אותם הם מתעלים, וזה דאיתא שאתה עומד ומטיב את הנרות, בני ישראל קרוים נרות, והוא מטיב אותם, מחזיר אותם למוטב, וזה ענין הדלקה - בהעלתך את הנרות, שנצרך להבעירם ולהדליקם, ולעורר את כח הרוחניות, דכתיב נר ד' נשמת אדם, עד שתהא השלהבת עולה מאליה, וזה כוחו של אהרן הכהן'.

כשמגיע הזמן של הדלקת הנרות ערב שבת קודש פרשת בהעלותך, צריכים לזכור ולדעת שעם הנרות האלו שמדליקין, ביחד עם הבכיות לפני הבורא כל עולמים, יכולים להדליק אור שנגנו אצל נשמות ישראל, נפשות ישראל שהאור שלהם כבוי וגנוז, שיש דברים שמחשיכים ומכסה את האור, וע"י הנרות יכולים לגלות את האור שלהם. רק צריכים בעת הדלקת הנרות לדבר ולבכות להקב"ה, בין על ילדים שאנחנו יודעים את המצב שלהם, וגם על אלו שאין לנו יודעים, כולם הם בנים יקרים להקב"ה, ויש לכל אחד את הכח עם הדלקת הנרות להאיר את האור ההוא.

והנה בסוף פרשת השבוע משה מתפלל על מרים הנביאה התפילה של חמשת יבנות א"ל נא רפא נא לה', כל שבת קודש מסוגל לרפואה, כמו שאומרים כשמוזכרים חולה בשבת 'שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא', בשבת קודש יש הכח להביא רפואה לכולם, אבל מיוחד שבת קודש זו, שקורין בפרשה א"ל נא רפא נא לה, קריאה של רפואה יש כח לעורר שפע גדול של רפואה. ואמרו חז"ל אברהם אבינו ע"ה היה לו מרגלית תלויה על צאורו וכשהסתכלו עליו היו מתרפאים, בשבת קודש יש כח של רפואה, והיינו כשמשכלים עליו - כלומר כשדבקים בשבת יכולים לקבל רפואה משבת.

ויש להתבונן אמאי משה רבינו ע"ה התפלל א"ל נא רפא נא לה, היה צריך לומר א"ל רפא נא לה, ולמה כפל את תיבת 'נא'. אלא דאיתא בספרים שכאשר הקב"ה מביא מחלה על אדם, צריך לעשות שני דברים, א' הוא צריך לרפאות שורש של המחלה, דהיינו לא המחלה הגשמי, אלא המחלה הרוחני של האדם, והב' רפואה למחלה הגשמי. וצריכים להתפלל על ב' הדברים,

רפואת הנפש ורפואת הגוף. ה'נא' הראשון הוא על רפואת הנפש, ורפא 'נא' לה הוא על רפואת הגוף.

והנה קי"ל שכאשר יש חולה בשבת יכולים לחלל שבת להדליק נר לחולה, כמו שחז"ל אומרים שיש לנר כח לרפאות, והיינו לא רק לרפואת הגוף, אלא יש לנר כח גם לרפואת הנפש, הנר שאנו מדליקים בשעת הדלקת נרות שבת הוא נר ה' נשמת אדם, ומביא רפואה על נר האדם שלא האיר כמו שצריך, שיאיר כראוי, נר שאינו דולק כראוי הפתילה נהפך להיות שחור ואינו נותן לאש להיאחז כמו שצריך, ונראה כמו שהולך ליכבות, כמו כן הנר ה' נשמת אדם, יש לפעמים שמתכסה בשחור, וצריכים להסירו כדי שיאיר יפה. אבל אין מסירים את זה בידים הגשמיים, רק עם כוחות רוחניים, וזה על ידי תפלה, להתפלל, ולשאת אחריות להתפלל על אחרים, כי כלל ישראל ערבים זה בזה, ולכל אחד יש אחריות על השני, להתפלל על הגוף ועל הנשמה, לעורר רפואת הנפש ורפואת הגוף, ובשבת זו הוא הזמן הראוי להתפלל, שהרי התורה מספרת לנו הכח של משה רבינו ע"ה שהשפיע רפואה ע"י א"ל נא רפא נא לה.

והזמן להתפלל הוא בשעת הדלקת נרות שבת, שישפיע הנר רפואה, על הנשמה שצריך רפואה ועל הגוף שצריך רפואה, וה' יאיר הגופים והנשמות עם כח שבת קודש פרשת בהעלותך, להמשיך מכח הפרשה עם מצות נרות שבת שיהיה שבת היא מלזעוק, ורפואה קרובה לבוא לכל הצריכים רפואה הן ברוחניות והן בגשמיות.

לתרום, להערות או לקבל הגליון

nezerhaparsha@nezergedalyahu.com / 347-486-2093